

Încheierea de încetare a executării silită. Lipsa efectului întreruptiv a cursului prescripției dreptului de a cere executarea silită.

Încheierea de încetare a executării silită nu reprezintă un act de executare silită și, prin urmare, nu se poate reține că de la momentul încetării executării silită ar fi început să curgă un nou termen de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

Chiar dacă legiuitorul nu a definit în concret actele de executare silită și nici nu a inserat în cuprinsul codului de procedură civilă o enumerare exhaustivă a acestora, din coroborarea dispozițiilor care reglementează executarea silită rezultă incontestabil că sunt acte de executare silită doar cele pentru care este obligatorie încheierea de către executorul judecătoresc a unui proces-verbal în care să fie consemnate mențiunile arătate la art.679 Cod procedură civilă și care sunt apte să conducă la realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, iar consecința desființării actului de executare contestat este aceea de întoarcere a executării silită (fie în cadrul contestației, dacă acest lucru s-a cerut, fie în cadrul unui litigiu anterior).

Or, este evident că în cauză încetarea executării silită, deși apare ca fiind consemnată într-un proces verbal, nu este aptă să conducă la realizarea, fie și parțială a creanței menționate în titlul executoriu. Din contră, prin actul menționat se constată tocmai imposibilitatea continuării executării silită ca urmare a lipsei bunurilor și veniturilor în patrimoniul debitorului, astfel că în opinia instanței de apel actul emis de executor nu reprezintă un act de executare apt să întrerupă cursul prescripției conform art.709 al.1 pct.4 Cod procedură civilă.

Tribunalul Arad, Secția I a Civilă, Decizia civilă nr. 253/13 aprilie 2022

Prin sentința civilă nr. 5180 din 6.12.2021 pronunțată de Judecătoria Arad în dosar nr. ... s-a respins contestația la executare formulată de contestatorul PI, în contradictoriu cu ..., având ca obiect anularea actelor de executare din dosarul ....

Nu au fost acordate cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarele:

Între SC Bancpost SA și contestator a fost încheiat la data de 04.06.2008 contractul de credit nr. .... prin care acestuia i-a fost acordat un credit de 7.250 euro. S-a stabilit prin contract un termen de rambursare de 120 de luni. Contestatorul nu a respectat graficul de rambursare astfel că la data de 16.08.2016 creanța rezultată din acest credit a fost cesionată către intimată. Creditul nu a fost declarat scadent anticipat.

La data de 06.02.2018 intimata a formulat o cerere de executare silită care a format dosarul ..., executare silită care a fost încetată la data de 12.02.2020.

La data de 12.07.2021 intimata formulează o nouă cerere de executare silită către executorul judecătoresc Soameș Cosmin formându-se astfel dosarul ... unde prin încheierea nr. ... a fost încuviințată executarea silită.

La data de 09.08.2021 executorul judecătoresc emite o somație prin care pune în vedere contestatorului ca în termen de o zi de la primire să achite suma de 7173 lei și 15626 euro. Somația a fost comunicată contestatorului la 13.08.2021.

Față de această stare de fapt, instanța a stabilit că dreptul de a cere executarea silită în această cauză nu a fost prescris. Cu titlu preliminar, instanța a stabilit că raportat la faptul că dreptul de a cere executarea silită s-a născut în cauză la data de 16.08.2016, data când a fost cesionată creanța rezultată din contractul de credit legea civilă incidentă este Noul Cod Civil.

Față de această împrejurare, raportat și la faptul că acest titlu executoriu a făcut obiectul unei alte executări silită așa cum s-a arătat mai sus, instanța a stabilit că sunt incidente în cauză prevederile art. 709 pct. 2 Cod procedură Civilă, astfel că termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 706 Cod Procedură Civilă a fost întrerupt în cauză. Prin urmare, instanța a stabilit că dreptul de a cere executarea silită în cauză nu s-a prescris.

În ceea ce privește calitatea de creditor al intimății, aceasta rezultă din contractul de cesiune din data 16.08.2016 prin care creanța rezultă din contractul de credit a fost cesionată către intimată. Lipsa unei comunicări a cesiunii nu are nici o relevanță asupra valabilității contractului.

Art. 1578 Cod Civil detaliază modalitatea de comunicare și acceptare a cesiunii de creanță. În cauză nu există o dovadă a faptului că anterior declanșării prezentei executări silită contestatorul a primit o comunicare scrisă prin care i s-a adus la cunoștință că creanța sa a fost cesionată. Însă contestatorul a luat la cunoștință de această împrejurare atât în cadrul primei executări silită care a fost derulată tot de aceeași intimată cât și în cadrul acestei executări silită.

Prin urmare, instanța a reținut că intimata are calitatea de creditor în prezenta executare silită.

În ceea ce privește caracterul lichid al creanței, instanța a reținut faptul că în cererea de executare silită intimata a indicat clar din ce este compusă suma de 15626 euro solicitată și anume: 6703 euro debit, 4180 dobândă, 2345 euro comision bancar și 2396 euro penalități. Contestatorul nu a contestat faptul că nu a achitat integral debitul. Intimata nu a calculat dobânzi și comisioane ci a preluat sume calculate de către bancă la momentul cesiunii creanței.

Prin urmare, instanța a reținut că în cauză creanța supusă executării întrunește condițiile cerute de art. 663 pct. 3 Cod Procedură Civilă fiind lichidă.

Față de aceste considerente, instanța a reținut că în mod corect s-a admis cererea de încuviințare a executării silită nefiind incidente în cauză nici unul din motivele de respingere prevăzute de art. 666 al. 5 Cod Procedură Civilă.

Pentru aceste considerente, instanța în baza art. 720 Cod Procedură Civilă a respins contestația la executare ca fiind nefondată.

Văzând că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată, instanța nu le-a acordat.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel contestatorul PI, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței civile apelate, în sensul admiterii contestației la executare astfel cum a fost aceasta formulată și motivată, respectiv anularea actelor de executare silită înființate de ... în dosarul execuțional nr. ... și a încheierii nr. ... pronunțate de Judecătoria Arad în dosarul nr. ..., ca fiind netemeinice și nelegale, cu cheltuieli de judecată.

În motivare arată că hotărârea primei instanțe este netemeinică și nelegală, pentru următoarele considerente:

Prin contestația la executare ce formează obiectul prezentului dosar, a invocat excepția lipsei calității de creditor al intimatei ....R.L., în considerarea faptului că titlu executoriu a cărui executare silită s-a solicitat, respectiv Contractul de credit de consum nr. ....../04.06.2008 (denumit în continuare Contract de credit), a fost încheiat între el și S.C. ... având calitatea de terț față de acest contract.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, intimata a solicitat respingerea excepției invocate ca nefondată, motivat de faptul că aceasta deține calitatea de creditor în considerarea Contractelor de cesiune de creanțe încheiate între instituția financiar bancară și ....., respectiv între .... și intimată.

Contrar concluziei instanței de fond, din actele aflate în probațiune la dosarul cauzei nu rezultă calitatea de creditor a intimatei, motivat de următoarele considerente:

Alegațiile intimatei referitoare la încheierea unui Contract de cesiune de creanțe între ...S.A. - în calitate de cedent și .... - în calitate de cesionar, contract în temeiul căruia cesionarul .... a preluat creanța aferentă Contractului de credit, sunt în mod vădit nefondate, în condițiile în care nici la dosarul execuțional comunicat de executorul judecătoresc și nici la dosarul cauzei nu se regăsește un asemenea contract;

La fel de nefondate sunt și susținerile intimatei referitoare la faptul că între (...). - în calitate de cedent și intimată - în calitate de cesionar, a fost încheiat „Contractul de cesiune de creanță” încheiat la data de 16.08.2016, în condițiile în care, de asemenea, nici la dosarul execuțional comunicat de executorul judecătoresc și nici la dosarul cauzei nu se regăsește un asemenea contract;

La dosarul cauzei intimata a depus în probațiune doar „Acordul privind cesiunea de creanțe” încheiat la data de 20.05.2016, acord în temeiul căruia intimata (...) S.a.R.L. - în calitate de cesionar, urma să preia mai multe creanțe de la cedentii (...);

În considerarea celor evidențiate de intimată prin scriptele depuse la dosarul cauzei, este indeniabil faptul că, chiar dacă „Acordul privind cesiunea de creanțe” din data de 20.05.2016 a fost încheiat și de (...) S.A. în calitate de cedent, prin acest Acord creanța aferentă Contractului de credit nu a fost cedată intimatei de către (...), în condițiile în care însăși intimata a menționat în mod expres faptul că această creanță a fost cesionată de (...). în favoarea (...) (fără a preciza data cesiunii) și nu în favoarea sa, și doar ulterior (...) a cesionat către intimată această creanță, prin „Contractul de cesiune de creanță”

încheiat la data de 16.08.2016, contract încheiat probabil în considerarea „Acordului privind cesiunea de creanțe” încheiat la data de 20.05.2016.

Solicită a se avea în vedere faptul că, chiar și în situația pur ipotetică în care intimata ar fi depus la dosarul cauzei Contractul de cesiune de creanțe încheiat între (...)S.A. și (...). precum și Contractul de cesiune de creanțe încheiat între (...) și intimată, calitatea de creditoare a intimatei tot nu ar fi fost justificată doar prin aceste înscrisuri în condițiile în care, în cuprinsul „Acordului privind cesiunea de creanțe” din data de 20.05.2016 se menționează în mod expres faptul că cedentul (...) cedează în mod definitiv cesionarului, respectiv intimatei toate creanțele din Portofoliu 2, ori nici la dosarul cauzei și nici la dosarul de executare nu se regăsesc creanțele ce formează Portofoliu 2, neexistând astfel o dovadă certă a faptului că creanța aferentă Contractului de credit a făcut obiectul acestui Acord privind cesiunea de creanțe.

Ori, în lipsa înscrisurilor din care să rezulte în mod cert faptul că intimata (...)S.a.R.L. a preluat creanța provenită din Contractul de credit și astfel deține calitatea de creditor, este lipsit de orice echivoc că toate actele de executare silită efectuate în dosarul execuțional nr. (...) al B.E.J. (...) la solicitarea intimatei sunt în mod vădit netemeinice și nelegale.

Pentru considerentele menționate, apelantul solicită admiterea excepției invocate, în considerarea faptului că intimata nu a făcut dovada calității de creditor.

Referitor la excepția prescripției dreptului de a solicita executarea silită, apelantul arată că instanța de fond a reținut că dreptul de a cere executarea sa silită nu a fost prescrist, în considerarea faptului că intimata a mai solicitat executarea sa silită și în anul 2018.

Apreciază că și această concluzie a instanței de fond este una neîntemeiată în condițiile în care:

Potrivit prevederilor art. 6 din Decretul nr. 167/1958 - act normativ în vigoare la momentul încheierii Contractului de credit, dreptul de a cere executarea silită în temeiul oricărui titlu executoriu se prescrie prin împlinirea unui termen de 3 ani, acest termen de prescripție începând să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune sau dreptul de cere executarea silită;

În conformitate cu clauza 5.1. din Contractul de credit, rambursarea creditului urma să se facă eșalonat, pe o perioadă de 120 de luni, ultima rată de rambursare fiind stabilită pentru data de 04.06.2018;

Potrivit clauzei 8.5. din Contractul de credit, în situația în care ratele nu erau achitate la termenele convenite, (...) avea dreptul să procedeze la executarea silită a creanțelor restante, termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită curgând de la momentul scadenței fiecărei rate restante.

În considerarea celor menționate, este lipsit de orice echivoc faptul că, dreptul de a se solicita executarea silită a ratelor neachitate la scadență, s-a prescrist la împlinirea termenului de 3 ani de la data scadenței acestor rate.

Având în vedere faptul că, potrivit adresei nr. (...)11.11.2021 emise de (...), Contractul de credit nu a fost declarat scadent anticipat de către (...) S.A., este lipsit de orice echivoc faptul că el nu putea fi executat silit pentru întreaga creanță aferentă acestui contract, ci doar pentru ratele neachitate la scadență.

Raportat la acest aspect, luându-se în considerare faptul că scadența ultimei rate de rambursare a creditului era stabilită pentru data de 04.06.2018, este evident faptul că o cerere de executare silită a acestei rate putea fi formulată cel târziu până la data de 04.06.2021, ori cererea de executare silită a fost înregistrată de intimată la biroul executorului judecătoresc doar la data de 12.07.2021, respectiv după împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a solicita executarea sa silită în temeiul Contractului de credit.

Ori, prin împlinirea prescripției, Contractul de credit și-a pierdut puterea executorie iar, potrivit prevederilor art. 632 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 - Noul Cod procedură civilă, executarea silită se poate declanșa doar în temeiul unui titlu executoriu (pag. 11 - Decizia civilă nr. (...) pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. (...), depusă în probațiune).

Raportat la aceste aspecte, apelantul solicită admiterea excepției prescripției dreptului de a solicita executarea silită.

Referitor la caracterul lichid al creanței, apelantul arată că prin cererea de executare silită formulată de intimată la data de 12.07.2021, aceasta a solicitat executarea sa silită în vederea recuperării creanței în sumă de 15.626 Euro.

Chiar dacă în cuprinsul cererii de executare silită a fost menționat că suma de 15.626 Euro reprezintă 6.703 Euro - debit, 4.180 Euro - dobândă, 2.345 Euro - comision bancar și 2.396 Euro - penalități, apelantul solicită a se avea în vedere faptul că, nici la dosarul execuțional și nici la dosarul

instanței, nu există niciun înscris din care să rezulte modalitatea de stabilire a acestei creanțe, respectiv algoritmul de calcul al dobânzilor, penalităților, comisionului bancar și data până la care au fost calculate aceste accesorii.

Mai mult, solicită a se avea în vedere faptul că obiectul Contractului de credit l-a reprezentat suma de 7.250 Euro, iar el a efectuat plăți în contul creditului în sumă de 10.455,85 Euro - conform adresei nr. 1158694/11.11.2021 emisă de Banca (...) și depusă la dosarul cauzei.

În acest context, este evident faptul că, debitul restant la data pretinsei cesiuni de creanțe din anul 2016 nu putea fi în quantumul indicat de intimată, respectiv 6.703,11 Euro, după cum, la fel, nici accesoriile nu puteau fi în quantumul indicat de aceasta, cu consecința faptului că suma pentru care s-a procedat la executarea sa silită, adică 15.626,02 Euro, este una vădit nefondată.

În considerarea celor evocate, apreciază că intimata (...)SaRL nu a făcut dovada caracterului lichid al creanței a cărei executare silită a solicitat-o, astfel încât raportat la dispozițiile art. 663 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 - Noul Cod de procedură civilă, executarea silită este vădit netemeinică și nelegală.

În ceea ce privește încheierea nr. (...) pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. (...), apelantul arată că prin această încheiere s-a dispus încuviințarea cererii de executare silită, cerere formulată de B.E.J. (...), pentru creditoarea (...)SaRL.

Apreciază că, concluzia instanței de fond potrivit căreia în mod corect s-a procedat la admiterea cererii de executare silită, este una neîntemeiată în condițiile în care prin intermediul prevederilor art. 666 alin. (5) din Legea nr. 134/2010 - Noul Cod de procedură civilă, legiuitorul a instituit cazurile în care instanța de executare poate respinge cererea de încuviințare a executării silite, printre aceste cazuri regăsindu-se și situația în care creanța nu este certă, lichidă și exigibilă (pct. 4) sau există alte impedimente prevăzute de lege (pct. 7).

În considerarea celor expuse mai sus, consideră că este lipsit de orice echivoc faptul că, în cauză dedusă judecării, creanța a cărei executare silită a solicitat-o intimata nu este una lichidă, nefiind astfel îndeplinite condițiile impuse de legiuitor pentru încuviințarea executării silite.

De asemenea, apreciază că instanța de executare trebuia să verifice dacă cererea de executare silită a fost formulată de o persoană care justifică calitatea de creditor față de contestator.

Ori, apelantul învederează că nici acest aspect nu a fost avut în vedere la pronunțarea încheierii a cărei anulare a solicitat-o, în condițiile în care, așa cum a justificat anterior, intimata nu a făcut dovada calității de creditor. În considerarea acestui fapt este de necontestat faptul că în cauză exista un impediment legal pentru încuviințarea cererii de executare silită.

În drept, invocă art. 466 alin. (1), art. 468 alin. (1), art. 480 alin. (2), alin. (3) și art. 718 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 - Noul Cod procedură civilă.

Prin întâmpinare intimata (...) S.a.R.L., a solicitat respingerea apelul ca nefondat.

În motivare, referitor la invocarea de către contestator a lipsei calității de creditor a societății, arată că prima instanță în mod just a analizat și reținut că: „În ceea ce privește calitatea de creditor al intimatei, aceasta rezultă din contractul de cesiune din data de 16.08.2016 prin care creanța rezultată din contractul de credit a fost cesionată către intimată. Lipsa unei comunicări a cesiunii nu are nici o relevanță asupra valabilității contractului. Art. 1578 Cod Civil detaliază modalitatea de comunicare și acceptare a cesiunii de creanță. În cauză nu există o dovadă a faptului că anterior declanșării prezentei executori silite contestatorul a primit o comunicare scrisă prin care i s-a adus la cunoștință că creanța sa a fost cesionată. Însă contestatorul a luat la cunoștință de această împrejurare atât în cadrul primei executări silite care a fost derulată tot de același intimată, cât și în cadrul acestei executări silite. Prin urmare, instanța reține că intimata are calitatea de creditor în prezenta executare silită”.

În ce privesc contractele de cesiune încheiate, intimata arată următoarele:

Astfel cum rezultă din cuprinsul Certificatului de vânzare nr. ref. (...)/22.12.2008, între (...)S.A. în calitate de „vânzător” sau „administrator al activelor” și (...), în calitate de „cumpărător” sau „beneficiar” s-a încheiat un Acord cadru de vânzare - cumpărare de creanțe, prin care, vânzătorul a cesionat, transmis și vândut către cumpărător un portofoliu de creanțe pe care cedentul le deținea până la acel moment, printre care se afla și creanța deținută împotriva apelantului.

La data de 20.05.2016 a fost încheiat acordul privind cesiunea de creanțe între (...) S.A., (...), (...) S.A. în calitate de cedent și propria societate - în calitate de cesionar.

Prin acest contract de cesiune de creanțe cedentii au cesionat, transmis și vândut către actualul creditor portofoliul de creanțe pe care cedentii le dețineau până la acel moment împotriva debitorului sau

printre care se afla și creanța deținută împotriva debitorului apelant, împreună cu toate drepturile principale și accesorii pe care legea și contractul le ofereau creditorului inițial.

Referitor la indicarea datei de 16.08.2016, ca dată a încheierii contractului de cesiune, intimata menționează că aceasta este rezultatul unei erori materiale, pe care înțelege să o îndrepte pe această cale.

Potrivit deciziei nr. 2438/2008 dată de Înalta Curte de Casație și Justiție: „banca poate efectua orice alte activități ori operațiuni necesare pentru realizarea obiectului de activitate autorizat, fără a fi necesară includerea lor în autorizația acordată, deci inclusiv operațiuni de recuperare a creanțelor, care se pot concretiza și în contracte de cesiune de creanță prin care se urmărește încasarea sau recuperarea unor creanțe neperformante.”

Cesiunea de creanță este o modalitate de transmitere a obligațiilor în forma convențională, prin care un creditor (cedent) transmite o creanță a sa unei alte persoane (cesionar), debitorul creanței fiind obligat față de cesionar, odată cu îndeplinirea formalităților de opozabilitate a acestei operațiuni, fără a i se cere consimțământul.

Potrivit deciziei nr. 2438/2008 dată de Înalta Curte de Casație și Justiție: „Pe de altă parte nu există nicio prevedere legală sau reglementată care să instituie numai anumite modalități de recuperare a creanțelor sau care să excludă încheierea unor contracte de cesiune de creanță, astfel încât creditorul, indiferent că este sau nu o bancă, poate recurge la orice modalitate legală de încasare/recuperare a creanței sale.”

Legislația în vigoare prevede că cesiunea de creanțe este un act juridic civil, cu titlu oneros sau gratuit, prin care o persoană, numită cedent, transmite o creanță unei alte persoane, numită cesionar, aceasta dobândind astfel dreptul de a încasa creanța de la debitor, numit și debitorul cedat. Invocă în acest sens și decizia nr. 2852/10.10.2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care instanța a apreciat că: „Cesiunea de creanță este o modalitate de transmitere a obligațiilor în forma convențională, prin care un creditor - numit cedent - transmite o creanță a sa unei alte persoane - numit cesionar - debitorul creanței fiind obligat față de cesionar odată cu îndeplinirea formalităților de opozabilitate a acestei operațiuni, fără a i se cere consimțământul”, prevederi ce se regăsesc în cuprinsul dispozițiilor art. 1566 - 1586 NCC.

În condițiile în care operațiunea de cesiunea de creanță nu este prohibită nici de lege și nici de contractul din care rezultă creanța deținută împotriva contestatorului, iar condițiile de formă și de fond sunt îndeplinite, intimata apreciază că nu există niciun motiv de fapt și de drept care să afecteze contractul de cesiune.

De asemenea, intimata arată că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. 12/2012 din data de 17.12.2012, a statuat că dreptul creditorului de a cesiona creanța nu poate fi considerat abuziv, întrucât una din condițiile esențiale pentru stabilirea caracterului abuziv a unei clauze este ca acea clauză să creeze un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. Or, prin cesionarea creanței, se schimbă doar titularul dreptului de a cesiona creanța, și nicidecum drepturile și obligațiile debitorului.”

În concluzie, solicită a se reține că între instituția financiar bancară și actualul creditor s-a încheiat un contract de cesiune cu respectarea condițiilor de formă și de fond impuse de lege, apreciind că toate susținerile contestatorului sunt neîntemeiate.

Totodată, învederează că în conformitate cu prevederile din condițiile generale la contractul solicitat, agreat și semnat de către debitorul contestator în calitate de împrumutat „Banca poate cesiona unui terț drepturile și obligațiile sale din prezentul contract”, astfel intimata consideră că atât cesionarul cât și cedentul nu au încălcat nicio clauză contractuală, iar cesiunea a acoperit toate cerințele legii și prin acest contract de cesiune nu au fost încălcate drepturile debitorului.

Astfel, prin însăși contractul al cărui beneficiar a fost debitorul contestator, în calitate de împrumutat, acesta și-a dat acordul cu privire la cesiunea drepturilor și obligațiilor ce reies din contract.

Cesiunea de creanță se încheie valabil prin simplul acord de voință al părților, consimțământul debitorului cedat nefiind cerut, deoarece nu este parte în contractul de cesiune, contractul fiind valabil încheiat prin simpla remitere a titlului astfel cum rezultă și din dispozițiile art. 1391 Cod civil potrivit cărora: „la strămutarea unei creanțe ... predarea între cedent și cesionar se face prin remiterea titlului”.

Efectul cesiunii de creanță între părți este transferul dreptului de creanță din patrimoniul cedentului în patrimoniul cesionarului.

Având în vedere aceste aspecte, intimata solicită respingerea motivului de apel ca neîntemeiat.

În ce privește dreptul societății de a cere executarea silită a contestatorului, intimata arată că acesta nu este prescris, având în vedere următoarele aspecte:

Contractul de credit intervenit între contestator în calitate de împrumutat și bancă în calitate de creditor inițial, a fost încheiat în data de 20.06.2008.

Ținând cont de faptul că titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită este un contract semnat pe o perioadă de 120 de luni, creditorul avea tot dreptul să solicite executarea silită.

În ceea ce privesc ratele restante, precizează faptul că pe toată perioada termenului de contract, societatea are dreptul de a solicita executarea silită.

Faptul că debitorul a ajuns în imposibilitatea de a mai achita ratele din culpă proprie, nu poate avea ca efect lipsirea creditorului de posibilitatea executării silite a debitului în condițiile în care obligația de restituire a sumei împrumutate subzistă timp de 120 de luni de la data încheierii contractului.

În acest context, debitul restant a format obiectul executării silite derulată în cadrul dosarului execuțional nr. (...)/2018 aflat pe rolul BEJ (...), dosarul fiind închis având în vedere că s-a constatat starea de insolvabilitate a debitorului.

Prin actul procedural reprezentat de încuviințarea executării silite și prin demararea procedurii executării silite în cadrul dosarului execuțional nr. (...)/2016 aflat pe rolul BEJ (...), s-a întrerupt cursul prescripției extinctive.

Ca urmare a predării acestui dosar execuțional la BEJ (...), executorul judecătoresc a efectuat constant toate demersurile necesare recuperării creanței, motiv pentru care nu se poate lua în considerare o potențială prescripție.

La data de 12.02.2020 dosarul de executare a fost retras ca urmare a constatării insolvabilității debitoarei, aplicându-se dispozițiile art. 703 alin. (1) pct. 2 NCPC care prevăd faptul că: „executarea silită încetează dacă: nu mai poate fi efectuată ori continuată din cauza lipsei de bunuri urmăribile sau a imposibilității de valorificare a unor astfel de bunuri”.

Începând cu data de 12.02.2020 a început să curgă un nou termen de prescripție, termen care a fost însă întrerupt prin demararea executării silite în dosarul execuțional cu privire la care a fost formulată prezenta contestație la executare. Astfel, dosarul poate fi realocat unui alt executor și poate fi reîncepută executarea silită, având în vedere faptul că primul dosar de executare silită a întrerupt cursul prescripției extinctive, întrucât executarea a încetat din motive neimputabile/independente de voința creditorului sau a executorului judecătoresc.

Astfel, în cursul anului 2021 dosarul a fost predat la BEJ (...) în vederea recuperării pe calea procedurii executării silite a creanței datorate de către debitoare, fapt care a întrerupt prescripția extintivă.

Din momentul încetării executării silite începute în dosarul de executare nr. (...)/2018 aflat pe rolul BEJ (...) și până în momentul înregistrării unui nou dosar de executare pe rolul biroului executorului judecătoresc (...), s-a încercat recuperarea amiabilă a creanței datorate, posibilitate la care debitoarea nu a înțeles să dea curs.

Prin urmare, a fost transmisă cererea de executare silită pentru contractul de credit care face obiectul dosarului de executare nr. (...)/2021 pe rolul biroului executorului judecătoresc (...).

Astfel, intimata solicită a se constata că din momentul în care a încetat executarea silită în dosarul de executare nr. (...)/2018, în speță data de 12.02.2020 și până în momentul în care a fost încuviințată executarea silită în dosarul de executare nr. (...)/2021, nu s-a împlinit termenul prescripției dreptului de a obține executarea silită.

În acest sens invocă sentința civilă nr. (...) pronunțată de Judecătoria Timișoara.

Pe de altă parte, intimata apreciază că actele de executare silită, efectuate într-un dosar execuțional în cadrul căruia s-a dispus încetarea executării silite potrivit art. 703 alin. (1) pct. 2 CPC, au aptitudinea de a întrerupe cursul termenului prescripției a dreptului de a cere executarea silită, efect întreruptiv ce poate fi valorificat ulterior dacă creditorul se adresează altui executor pentru realizarea pe cale silită a creanței sale. În primul rând, art. 709 alin. (1) pct. 4 CPC se referă la întreruperea cursului prescripției executării ca urmare a efectuării unui act de executare silită, fiind indiferent dacă acest efect întreruptiv este valorificat într-un alt dosar de executare decât cel în cadrul căruia s-a efectuat actul. Dosarul de executare constituie cadrul formal (administrativ) de realizare a executării silite, executare care își păstrează caracterul unitar indiferent de numărul acestor dosare. Prin urmare, o dată ce a operat întreruperea cursului prescripției, devine fără relevanță cadrul formal (dosarul) în cadrul căruia ea este invocată.

Menționează că, în aceeași manieră a considerat și Tribunalul (...) în cadrul deciziei nr. (...) din 23.11.2020 în dosar nr. (...)/2018.

Tot în acest sens se pronunță și jurisprudența recentă care demonstrează faptul că procesul verbal de încetare reprezintă un act de executare întrerupător de prescripție.

Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile art. 709 alin. 1 NCPC coroborat cu dispozițiile art. 2537 NCC, cursul prescripției a fost întrerupt atât de plata voluntară a contestatorului cât și actele prin care aceasta a fost pusă în întârziere. Termenul de prescripție ar fi început să curgă de la data declarării scadenței anticipate a contractului, numai dacă de la acel moment nu ar fi intervenit diverse situații prevăzute în mod explicit de legea în vigoare, care să întrerupă această prescripție.

Față de aceste aspecte, intimata solicită respingerea excepției invocate de către contestatoarele ca nefondată.

Referitor la pretinsa nedeținere a unei creanțe lichide, intimata menționează următoarele:

În ceea ce privește sumele datorate de către debitor, solicită a se lua act că acestea sunt în concordanță cu prevederile titlului executoriu reprezentat de contractul încheiat.

În cuprinsul contractului bancar pentru persoane fizice au fost indicate în mod clar și potrivit dispozițiilor legale în vigoare obligațiile și consecințele în cazul nerespectării de către împrumutați a clauzelor contractuale.

Mai mult decât atât, caracterul cert, lichid și exigibil al creanței datorate societății, a fost deja analizat de instanța de executare, respectiv de instanța care a încuviințat executarea silită în baza titlului executoriu menționat.

Creanța deținută împotriva debitorului contestator este lichidă, exprimată în bani, cuantumul creanței fiind clar determinat prin contractului de credit, graficul de rambursare - anexa la contract, fiind respectate astfel dispozițiile art. 663 alin. (2) NCPC, potrivit cărora: „Creanța este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conține elemente care permit stabilirea lui”.

Referitor la susținerile debitorului contestator cu privire la caracterul creanței, intimata învederează faptul că debitul deținut împotriva debitorului provine din nerespectarea obligațiilor asumate prin încheierea contractului.

Referitor la cea de a doua condiție și anume caracterul lichid al creanței, conform definiției legale, acesta vizează posibilitatea de determinare a câtimii creanței pe baza titlului executoriu.

Având în vedere contractul încheiat între părți din care rezultă în mod clar obligația de plată a împrumutatului, calculul creanței este posibil de realizat pe baza înscrisurilor asumate de debitor, fiind astfel respectată cerința caracterului lichid.

Menționează faptul că debitul restant cesionat s-a actualizat de la momentul cesiunii și până la data de 30.09.2016 cu dobânda legală, în baza OG nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligațiile bănești și ulterior OG nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, care a abrogat primul act normativ menționat, în baza procentului de dobândă afișat de BNR.

De asemenea, precizează că începând cu data de 30.09.2016, debitul restant nu s-a mai actualizat cu alte accesorii, dobânzi sau penalități.

În ceea ce privește dreptul creditorului cesionar de a percepe dobânzile aferente creanței cesionate, solicită a se reține că acest drept este definit de articolul 1568 alin. 1 lit. b Cod civil, dobânda reprezentând un accesoriu al creanței.

Ca noțiune juridică, învederează că cesiunea de creanță reprezintă o modalitate de transmitere a obligațiilor în forma convențională, debitorul creanței fiind obligat față de cesionar, odată cu îndeplinirea formalităților de opozabilitate a acestei operațiuni. Modificarea părților originare ale actului juridic prin cesiune nu afectează substanța titlului, poziția cesionarului fiind aceea a unui succesor cu titlu particular, care preia toate drepturile pe care creditorul inițial le avea în legătură cu creanța, inclusiv accesoriile.

Așadar, apreciază că creanța solicitată întrunește toate condițiile impuse de art. 662 Cod procedura civilă, creanța fiind certă (rezultă din însuși actul de creanță), lichidă (câtimea ei este determinată prin însuși actul de creanță) și exigibilă (exigibilitatea anticipată a fost determinată de comportamentul debitoarei, care nu și-a respectat obligația de a achita ratele lunare).

Referitor la solicitarea apelantului de anulare a încheierii prin care s-a dispus încuviințarea executării silite a contractului, intimata arată că procedura încuviințării executării silite efectuată în prezent de către instanță reprezintă o procedură separată de executarea silită în sine care este atribuită

executorului judecătoresc ca urmare a modificării art. 666 Cod procedură civilă modificat prin OUG 1/2016.

Potrivit art. 632 Cod procedură civilă care definește „temeiul executării silite”, executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, alineatul (2) stabilind sfera de aplicare a noțiunii de „titlu executoriu”, anume hotărârile executorii prevăzute la art. 633 Cod procedură civilă, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Astfel, titlul executoriu poate fi definit ca fiind actul întocmit potrivit legii, de organele competente, care servește la pornirea executării silite și la realizarea, pe această cale, a drepturilor recunoscute prin actul respectiv.

Astfel, în cadrul procedurii încuviințării executării silite, instanța de judecată este obligată să verifice chiar documentul în sine, înscrisul efectiv, pentru a determina dacă acesta îndeplinește condițiile cerute de lege pentru a putea dobândi efectul constând în caracterul, însușirea de a fi titlu executoriu, efect ce se constată numai prin pronunțarea încheierii de admitere a cererii de investire cu formulă executorie.

Mai mult decât atât, instanța sesizată cu cererea de încuviințare a executării silite este obligată să verifice dacă înscrisul îndeplinește condițiile de formă prevăzute de lege pentru a fi titlu executoriu, precum și alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege.

Printre aceste condiții, instanța este obligată să verifice inclusiv dacă înscrisul se află efectiv în posesia creditorului întrucât, conform art. 1503 Cod Civil: „remiterea voluntară a înscrisului original constatator al creanței (...) naște prezumția stingerii obligației prin plată”. În cazul în care înscrisul nu se mai află în posesia creditorului, acesta nu se bucură de prezumția că deține un titlu executoriu.

De asemenea, arată că un alt argument în sensul depunerii în original a înscrisului pentru care se solicită investirea cu formulă executorie îl reprezintă obligația instanței de a verifica legitimarea procesuală activă a persoanei care a formulat cererea, respectiv dacă aceasta are calitatea de creditor la momentul introducerii cererii de investire cu formulă executorie.

În ipoteza cesiunii de creanță, instanța trebuie să verifice calitatea de creditor a cesionarului, prin depunerea contractului de cesiune de creanță și, eventual, a anexei aferente, fără însă a verifica alte condiții, precum valabilitatea notificării sau condițiile de fond.

Conform Deciziei Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 indice 1 Vechiul Cod procedură civilă, publicată în M. Of. nr. 256 din 17.04.2009, Partea I, legalitatea începerii procedurii de executare produce efecte asupra tuturor actelor de executare ulterioare și, prin urmare, asupra tuturor părților implicate în această procedură. Curtea Constituțională a reținut că executarea silită nu trebuie privită unilateral, numai din perspectiva creditorului și a drepturilor acestuia, ci și din perspectiva debitorului, căruia deopotrivă trebuie să-i fie asigurate garanțiile ce caracterizează dreptul la un proces echitabil, prin înlăturarea oricăror posibilități de abuz și a eventualelor demersuri șicanatorii.

Astfel, intimata învederează că, în calitate de creditor, a îndeplinit obligațiile instituite de lege, și anume, atașarea la cererea de executare silită a titlului executoriu în original ce a fost depus ulterior la executorul judecătoresc. Cererea de încuviințare a executării silite ce a fost depusă la instanța competentă însoțită de înscrisul original ce constituie titlu executoriu.

Ca urmare a îndeplinirii procedurii prevăzute de lege, apreciază că, prin încheierea pronunțată, instanța în mod corect a dispus încuviințarea executării silite a contractului.

Drept urmare, solicită respingerea solicitării contestatorului de anulare a încheierii prin care s-a dispus încuviințarea executării silite a contractului de credit, ca nefondată.

Referitor la solicitarea apelantului de „anulare a actelor de executare silită efectuate în dosarul execuțional”, intimata arată faptul că toate documentele întocmite în cadrul procedurii de executare silită au fost transmise la adresa menționată în Contractul de credit, acesta fiind domiciliul declarat de către contestator.

Apreciază că executarea silită însăși, cât și toate actele de executare ce au fost întocmite de către executorul judecătoresc, au respectat toate regulile de fond și de formă impuse de dispozițiile Codului de procedură civilă, și au fost dispuse în conformitate cu prevederile legii.

Mai mult decât atât, apreciază că aplicarea de către instanță a unei măsuri de natura anularii executării silite însăși, a tuturor formelor de executare, sau a unui act de executare este condiționată de dovedirea de către contestator a încălcării dispozițiilor legale aplicabile în materia executării silite, condiție ce nu este îndeplinită în prezenta cauză.

Simplul fapt al invocării unor „motive” lipsite de suport real nu sunt de natură a proba existența unor vicii de procedură care să îl fi prejudiciat pe contestator.

Executarea silită însăși, cât și toate actele de executare ce au fost întocmite de către executorul judecătoresc au respectat toate regulile de fond și de formă impuse de dispozițiile Codului de procedură civilă, motiv pentru care anularea acestora este lipsită de temei legal.

Solicită a se observa faptul că niciunul dintre motivele invocate de contestator nu pot fi reținute de către instanță drept motive de anulare a executării silită sau a vreunui act de executare silită, atât executarea silită pornită împotriva acestuia, cât și toate actele de executare silită efectuate de Soames Cosmin Robert respectă toate prevederile legale impuse de legiuitor.

De asemenea, contestatorul nu indică și nu dovedește în niciun fel încălcarea legii în ceea ce privește procedura de executare silită pornită împotriva lui, o contestație la executare prin care se invocă simple motive ce țin de aprecierea sau conduita pe care acesta o dorește a o avea societatea, fără a indica vreun temei legal, sunt de natură atât a șicana creditorul, cât și a încălca instanța de judecată cu „false” cauze de judecată.

Consideră că, contestatorul prin contestația formulată dorește să se sustragă de la plata datoriei. Menționează că, procedura de executare silită a început întrucât contestatorul nu a dorit în niciun fel să-și achite obligațiile asumate prin semnarea contractului.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de către apelant, intimata menționează că în mod ideal, cheltuielile de judecată din procesul civil ar trebui să reprezinte dovada elocventă a faptului că dreptul este arta binelui și a echității - jus est ars boni et aequi. Prin simplul fapt al confirmării argumentelor sale, partea ce a câștigat procesul primește nu numai realizarea dreptului său, ci și rambursarea cheltuielilor efectuate în acest scop, care vor reveni, spre viitoare „îndreptare”, în sarcina părții ce a căzut în pretenții.

Potrivit art. 451 Cod procedură civilă, cu denumirea marginală „Cuantumul cheltuielilor de judecată”: (1) Cheltuielile de judecată constau în taxele judiciare de timbru și timbrul judiciar, onorariile avocaților, ale experților și ale specialiștilor numiți în condițiile art. 330 alin. (3), sumele cuvenite martorilor pentru deplasare și pierderile cauzate de necesitatea prezenței la proces, cheltuielile de transport și, dacă este cazul, de cazare, precum și orice alte cheltuieli necesare pentru buna desfășurare a procesului. (2) Instanța poate, chiar și din oficiu, să reducă motivat partea din cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților, atunci când acesta este vădit disproporționat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei. Măsura luată de instanță nu va avea niciun efect asupra raporturilor dintre avocat și clientul său”.

Așadar, potrivit textului invocat, în vigoare la acest moment, în procesele civile, instanțele pot diminua cheltuielile de judecată constând în onorarii avocațiale, în mod justificat, atunci când onorariile respective sunt vădit disproporționate în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei.

De asemenea, se arată expres faptul că măsura luată de instanță nu va avea niciun efect asupra raporturilor dintre avocat și clientul său. Această precizare este în deplină concordanță și cu dispozițiile art. 36 alin. (1) și 31 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, care stipulează că: „Contactul dintre avocat și clientul său nu poate fi stânjenit sau controlat, direct sau indirect, de niciun organ al statului” și că „Pentru activitatea sa profesională, avocatul are dreptul la onorariu și la acoperirea tuturor cheltuielilor făcute în interesul procesual al clientului său”, dar și cu art. 127 alin. (1) și 128 alin. (1) Statutul profesiei de avocat, potrivit căroră: „Pentru activitatea sa profesională avocatul are dreptul la onorariu și la acoperirea tuturor cheltuielilor făcute în interesul clientului sau”, respectiv, „Onorariile se stabilesc liber între avocat și client, în limitele legii și ale prezentului statut”.

În concluzie, solicită a se constata nelegalitatea și netemeinicia cererii de apel și pe cale de consecință respingerea acțiunii ca nefondată.

În drept, invocă dispozițiile art. 205 Cod procedură civilă, precum și orice alte dispoziții menționate în cadrul întâmpinării.

Analizând apelul formulat prin prisma motivelor invocate și a apărărilor formulate, în limitele efectului devolutiv, în conformitate cu dispozițiile art.476-478 Cod procedură civilă, Tribunalul constată că acesta este fondat, urmând a fi admis pentru considerentele ce succed:

Apelantul critică soluția instanței de executare de respingere a contestației la executare formulate arătând că în mod greșit prima instanță a respins excepțiile lipsei calității de creditor a intimetei și prescripției executării silite.

În ce privește calitatea de creditor a intimetei, Tribunalul constată că în demararea executării silite, intimata s-a prevalat de contractul de cesiune de creanță încheiat cu (...) și (...) la data de 16.08.2016, contract anexat cererii de executare silită(filele 13-32 dosar executare) prin care a fost transmisă creanța rezultată din contractul de credit nr...../04.06.2008, cesiunea fiind înscrisă în Registrul Național de Publicitate Mobiliară sub nr.....

Așadar, contrar susținerilor contestatorului, intimata are în cauză calitatea de creditor, în favoarea sa fiind cesionată creanța deținută de creditorul inițial față de contestator în temeiul contractului de credit menționat. Potrivit art. 120 din OUG nr. 99/2006, contractul de credit constituie titlu executoriu, acest atribut transmițându-se în patrimoniul cesionarului, ca un efect al cesiunii de creanță. Prin Deciziei nr. 3/14.04.2014 a ÎCCJ s-a stabilit că prin cesionarea creanței se schimbă doar titularul dreptului de a încasa creanța, iar nu drepturile și obligațiile creditorului, creanțele cesionate păstrându-și caracterul de titlu executoriu.

De asemenea, Tribunalul reține că cel mai târziu în anul 2016, odată cu cesiunea de creanță, întreaga creanță deținută împotriva debitorului a devenit exigibilă, contrar susținerilor contestatorului care se apără arătând că în cauză nu a fost declarată scadența anticipată.

Analizând cel de al doilea motiv de apel referitor la prescripția dreptului intimetei creditoare de a cere executarea silită, instanța de apel reține ca fiind întemeiată această apărare, termenul de prescripție a dreptului de a cere reluarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. ....../04.06.2008 emis de (...) fiind împlinit la data de 12.07.2021.

Astfel, Tribunalul constată că în mod eronat prima instanță a reținut că de la data încheierii de încetare a executării silite emise la data de 12.02.2020 în dosarul execuțional nr.(...)2018 ar curge un nou termen de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

Este adevărat că potrivit art.705 al.1 Cod procedură civilă „în cazurile prevăzute la art. 703 alin. (1) pct. 2 se poate cere reluarea executării silite, înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită”, însă, în dezacord cu concluziile primei instanțe, încheierea de încetare a executării silite nu reprezintă un act de executare silită și, prin urmare, nu se poate reține că de la momentul încetării executării silite ar fi început să curgă un nou termen de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

Chiar dacă legiuitorul nu a definit în concret actele de executare silită și nici nu a inserat în cuprinsul codului de procedură civilă o enumerare exhaustivă a acestora, din coroborarea dispozițiilor care reglementează executarea silită rezultă incontestabil că sunt acte de executare silită doar cele pentru care este obligatorie încheierea de către executorul judecătoresc a unui proces-verbal în care să fie consemnate mențiunile arătate la art.679 Cod procedură civilă și care sunt apte să conducă la realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, iar consecința desființării actului de executare contestat este aceea de întoarcere a executării silite (fie în cadrul contestației, dacă acest lucru s-a cerut, fie în cadrul unui litigiu anterior).

Or, este evident că în cauză încetarea executării silite, deși apare ca fiind consemnată într-un proces verbal, nu este aptă să conducă la realizarea, fie și parțială a creanței menționate în titlul executoriu. Din contră, prin actul menționat se constată tocmai imposibilitatea continuării executării silite ca urmare a lipsei bunurilor și veniturilor în patrimoniul debitorului, astfel că în opinia instanței de apel actul emis de executor nu reprezintă un act de executare apt să întrerupă cursul prescripției conform art.709 al.1 pct.4 Cod procedură civilă.

Pe cale de consecință, instanța va analiza care este ultimul act de executare silită efectuat în dosarul de executare nr.(...)/2018 a BEJ (...), apt să întrerupă cursul prescripției extinctive.

Din copia dosarului execuțional nr. (...)/2018 al BEJ (...) atașat la dosarul de apel rezultă că singurele acte de executare silită întocmite de executorul judecătoresc, susceptibile să întrerupă cursul prescripției au fost încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare din data de 19.02.2018(f. ... dosar apel), somația comunicată la data de 23.02.2018 și adresele de înființare a popririi comunicate în data de 09.03.2018 care nu au dus însă la realizarea niciunei părți din creanță.

Prin urmare, de la ultimul act de executare comunicat debitorului a început să curgă un nou termen de prescripție a dreptului de a cere executarea silită și care, în cauză, s-a împlinit la data de 09.03.2021.

Prin urmare, se reține că noua cerere de reluare a executării silită, înregistrată la BEJ (...) în data de 12.07.2021 sub nr. dosar (...)/2021 apare ca fiind formulată după împlinirea termenului de prescripție, astfel că excepția ridicată de apelantul contestator este fondată.

Potrivit art. 707 C.proc.civ. „prescripția stinge dreptul de a obține executarea silită și orice titlu executoriu își pierde puterea executorie”.

Prin urmare, contractul de credit și-a pierdut caracterul executoriu, devenind incidente dispozițiile art. 632 alin. 1 C.proc.civ. conform cărora executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, astfel încât, Tribunalul constată, contrar concluziei la care s-a oprit prima instanță, că dreptul intimitei de a solicita în continuare executarea silită este prescris.

Față de această constatare, instanța apreciază că nu se mai impune a fi analizate celelalte critici invocate de apelantul contestator.

Pentru considerentele de fapt și de drept menționate, în temeiul dispozițiilor art.480 al.2 Cod procedură civilă Tribunalul va admite apelul declarat de apelantul-contestator Pleș Ioan în contradictoriu cu intimata (...) S.A. R.L, va schimba încheierea civilă apelată în sensul că va admite contestația la executare urmând să constate prescrisă executarea silită din dosarul execuțional nr. (...)/2021 al BEJ (...) și în consecință să anuleze toate formele de executare silită din dosarul execuțional (...)/2021.

În privința cheltuielilor de judecată, Tribunalul constată că în cauză contestatorul a achitat un onorariu de 2000 lei apărătorului ales (1500 lei în prima instanță- fila 130 dosar primă instanță), precum și 500 lei în apel-fila 38.

Intimata solicită aplicarea prevederilor art.451 Cod procedură civilă sub aspectul reducerii onorariului avocațial, rezumându-se să redea prevederile legale menționate, fără însă a releva în concret criteriile ce ar putea conduce la o astfel de soluție.

Procedând la verificarea incidenței în cauză a dispozițiilor art.451 Cod procedură civilă sub aspectul reducerii onorariului avocațial, Tribunalul reține că prevederile legale menționate recunosc instanței dreptul de a cenzura cheltuielile de judecată reprezentând onorariu avocat în situația în care se constată că acestea este disproporționat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând cont și de circumstanțele cauzei.

Prin aplicarea prevederilor art. 451 alin.2 noul Cod procedură civilă, instanța nu intervine în contractul de asistență juridică dintre avocat și client, care se menține în integralitate, (drept urmare, clientul va plăti avocatului onorariul convenit), ci doar apreciază în ce măsură onorariul stabilit de partea care a avut câștig de cauză trebuie suportat de partea adversă, ținând seama de natura și complexitatea prestației avocatului acesteia raportat la valoarea și dificultatea litigiului.

Sub acest aspect, Tribunalul reține că în cauză s-a formulat contestație la executare prin care se solicită anularea executării silită ca efect al intervenirii prescripției dreptului de a solicita executarea silită, suma executată silit fiind de 15.626,02 euro, la care s-au adăugat cheltuieli de executare silită, iar munca depusă pentru realizarea mandatului a constat în redactarea contestației la executare, a răspunsului la întâmpinare, declararea apelului precum și reprezentarea apelantului contestator în fața primei instanțe și în apel.

Prin urmare, în raport de valoarea creanței executate silit (15.626,02 euro), cât și de complexitatea acestuia, Tribunalul reține că onorariul de 2000 de lei achitat de contestator apărătorului ales se impune a fi acordat integral, nefiind incidente criteriile care să impună cu necesitatea reducerea acestuia, Tribunalul apreciind că onorariul solicitat reprezintă o cheltuială de judecată cu caracter efectiv, necesar, real și rezonabil, urmând să fie pusă în sarcina intimitei care a căzut în pretenții.

Pentru considerentele menționate, în temeiul prevederilor art.453 al.1 Cod procedură civilă va dispune obligarea intimitei, aflată în culpă procesuală, la plata către apelant a sumei de 2000 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

În conformitate cu prevederile art.45 al.1 lit.f din OUG nr.80/2013, față de soluția definitivă de admitere a contestației la executare, va dispune restituirea către contestator a taxei de timbru de 1500 lei achitată cu chitanța nr.(...)/2021 și chitanța nr.(...)/2022.

În temeiul art. 717 alin. 2 coroborat cu art. 453 Cod pr.civ. va obliga intimata la plata către BEJ (...) a sumei de 90,44 lei cheltuieli xerocopiare dosar execuțional nr. (...)/2018.